

JÓZSEFVÁROSI HARANGSZÓ

2017. március 12.

AZ ÉLET IGÉJE – 2017. MÁRCIUS

„... *engesztelődjétek ki az Istennel!*” (2Kor 5,20)

A földön sokfelé dúlnak kegyetlen és véget nem érő háborúk, és pusztítanak családokat, törzseket és népeket. Egy húszéves lány, Glória meséli: „Megtudtuk, hogy az egyik falut felégették, és sokan vannak, akiknek semmijük sem maradt. Barátaimmal összegyűjtöttük, amiről úgy gondoltuk, hogy hasznos lehet: matracot, ruhát, élelmiszert. Nyolc órát utaztunk, míg odaértünk, és teljesen kétségbeesve találtuk ezeket az embereket. Meghallgattuk, vigasztaltuk, átöleltük, biztattuk őket. Az egyik család azt mondta: »A kislányunk bent volt a házban, amikor fölgyújtották, és úgy éreztük, mi is meghaltunk vele együtt. A ti szeretetetekből erőt merítettünk, hogy meg tudjunk bocsátani azoknak, akik ezt tették.«”

Pál apostol tapasztalata is hasonló, mert üldözte a keresztényeket, aztán teljesen váratlanul egyik útja során találkozott Isten ingyenes szeretetével. Isten pedig éppen őt küldte, hogy nevében hirdesse a kiengesztelődést.

Így szenvedélyes és hiteles tanúságtevője lett Jézus misztériumának: halálának és föltámadásának, amellyel kiengesztelte a világot Istennel, hogy mindenki megismerhesse és megélhesse a közösséget vele és a testvérekkel. Pál igehirdetése által az evangéliumi üzenet: „engesztelődjétek ki Istennel”, még a pogányokhoz is eljutott és meghódította őket, pedig akkoriban úgy tekintettek rájuk, hogy ők állnak legmesszebb az üdvösségtől.

Hagyjuk, hogy Isten irgalma – túlaradó szeretete – a mi szívünket is meggyógyítsa, annak ellenére, hogy sokszor elbizonytalanodunk a hibáink és tévedéseink miatt, amelyek el akarják hitetni velünk, hogy nincs is szükségünk erre. Ő végre szabaddá tesz minket, hogy másokkal is megosszuk ezt a mérhetetlen kincset, és hozzájáruljunk a béke építéséhez, mely Isten terve az emberiségről és az egész teremtett világról. Ez fölötté áll a történelem minden ellentmondásának, ahogy Chiara Lubich is írja:

„(...) A kereszten, Fiának halála által Isten tanúságot tett irántunk való végtelen szeretetéről. Krisztus keresztye által kiengesztelt minket önmagával. Hitünknek ez az alapigazsága ma különösen is aktuális.

Ez az a kinyilatkoztatás, amelyet az emberiség vár: igen, Isten szeretete mindenkihez közel van, és mindenkit túlaradóan szeret. A mai világnak szüksége van erre a hírre, de mi csak akkor tudjuk ezt elmondani, ha előbb meggyőzzük önmagunkat. Újra és újra meg kell hallanunk ezt a hírt, és éreznünk, hogy Isten szeretete vesz körül bennünket akkor is, amikor ennek az ellenkezőjét gondolnánk. (...) A magatartásunkkal kellene hihetővé tennünk ezt az igazságot, amelyet hirdetünk. Jézus világosan megmondta, hogy mielőtt az oltárra visszük az áldozatunkat, ki kell békülnünk testvéreinkkel, ha valami panaszuk van ellenünk (vö. Mt 5,23-24)... Szeressük egymást úgy, ahogy ő szeretett minket, ne zárkózzunk be és ne legyenek előítéleteink, hanem nyitottan fogadjuk be és értékeljük felebarátaink pozitívumait, legyünk készek az életünket adni egymásért. Ez Jézus legfőbb parancsa, a keresztények megkülönböztető jegye, amely ma ugyanúgy érvényes, mint Krisztus első követőinek idejében. Ha megéljük ezt az igét, akkor valóban a kiengesztelődés magvetői leszünk.”

Ha így élünk, napjaink tele lesznek baráti és kiengesztelődést hozó gesztusokkal a családunkban, a családok között, az egyházunkban és az egyházak között és minden vallási és világi közösségben, ahová tartozunk.

Letizia Magri

MISE AZ ELHUNYT HAJLÉKTALANOKÉRT

Február 26-án (v) a Szent Egyed közösség szervezésében, több mint kétszáz fedél nélkül élő ember előtt Székely János segédpüspök mutatott be misét templomunkban azokért a hajléktalanokért, akik az utcán éltek és haltak meg.

34 évvel ezelőtt, 1983. január 31-én a római Termini pályaudvaron rosszul lett egy 71 éves hajléktalan asszony, Modesta Valenti. Kihívták hozzá a mentőket, akik azonban nem vitték el, mert piszkos volt. Modesta néhány órás agónia után az utcán meghalt. A Szent Egyed közösség évről évre Európa-szerte mindenütt megemlékezik róla és azokról a hajléktalanokról, akik hozzá hasonlóan nagy szegénységben éltek és haltak meg.

A lista egyre hosszabb, a közösség tagjai hosszú évek óta látogatják az utcán élőket, a barátaikká váltak, és amikor – a zord körülmények miatt sokszor fiatalon – valamelyikük meghal, elbúcsúznak tőle a temetésen, ill. segítenek megszervezni a végső búcsút, ha a hozzátartozók nem teszik meg. „Modesta miséjén” a Szent Egyed közösség tagjain kívül

jelen voltak a Teréz anya nővérei és a Szent Rafael-karításcsoport tagjai is.

Az utcán meghalt hajléktalanokért bemutatott szentmise elején Szőke Péter, a Szent Egyed közösség magyarországi vezetője Ferenc pápa szavaira emlékeztetett, aki úgy fogalmazott, a közöny olyan, mint egy vírus, a vallásosságunkat is fenyegeti.

A szegényekről való megemlékezéssel a közösség lázad az ellen, amit a szentaty a „közöny pogányságának” nevez. A szegények a barátaink, és ha a város, a társadalom meg is feledkezik róluk, Istennél a nevük bele van írva az élet könyvébe.

Székely János segédpüspök homíliájában a vasárnapi evangéliumi szakasz (Mt 6,24–34) alapján felhívta a figyelmet arra, hogy elsősorban arra kell törekednünk, amit Jézus tanított: keressük az Isten országát, az ő igazságát.

„Kedves testvérek, hány kiáltás érkezik hozzánk is naponta Afrikából, a Közel-Keletről, a szomszéd utcából. Tudunk erre válaszolni? Tudunk-e az Isten keze, simogatása, segítsége lenni? Ha ezt nem tudjuk megtenni, társadalmunk egyre embertelenné válik. Egy társadalom emberségének a legfőbb mércéje az, hogyan bánik a gyengével, a szegénnyel, a beteggel, az időssel”.

Megrendítően hangzott a sok név és történet, amit ezt követően Rudik Sándor, a Szent Egyed közösség hajléktalanszolgálatának egyik felelőse felolvasott: meghalt barátok neve, akiket gyászolnak, akiket szerettek, akikről emlékezésül elmondják mindazt a sok jót, amit tettek életükben – éppúgy, ahogyan meghalt rokonaink, barátaink temetésén tesszük.

A nevek és történetek felolvasása után meggyújtották a Szentföldről hozott gyertyákat egy kandeláberen, majd mindenki mécesst gyűjthetett hajléktalan barátaiert, ismerőseiért, rokonaiért, utcán meghalt testvéreiért.

A mise után a Szent Egyed közösség agapén látta vendégül szegény barátaikat, mindenki kapott ajándékba egy szál virágot és egy képet az irgalmasság ikonjával.

Thullner Zsuzsa /Magyar Kurír

IRGALMASSÁG ÉS OLTÁRISZENTSÉG

– az Örökimádás-templom életében

Evvel a címmel tartott előadást Szeidel Péter, az Üllői úti templom igazgatója a templomunkban február 27-én.

A templomigazgató előadása kezdetén az Ószövetség néhány történetén keresztül mutatta be, miként találkozhatott és találkozhat ma is az ember Istennel. E találkozások átformálnak minket, alakítanak, gazdagítanak bennünket, hiszen az élő Isten ma is ingyen és szeretetből ajándékozza magát nekünk.

Elsőként Jákob álmát említette, miszerint angyalok jártak az eget és földet összekötő létrán. Jákob álma azt mutatja, hogy ha valaki a szent dologért harcol és küzd, az kedves az Úr szemében, és érdemes a nehézségeket is vállalni Isten ügyéért. Amikor szentmisén, szentségimádáson veszünk részt, szintén „megnyílik az ég”, és kiárad Isten irgalmas szeretete.

Megemléltette Illés prófétát is, aki egy barlangnál találkozott a szellőben megjelenő Istennel: megtapasztalhatta Isten gyengédségét, amit mi az Oltáriszentség szemlélésében élhetünk át.

Ószövetségi „előképként” Ábrahám példája állt, aki nyitott szívvel fogadta a sátrához érkező három titokzatos embert, és vendégül látta őket. Figyelte és felismerte Istent, leborult előtte, és szolgálta. Így teszünk mi is, vendégül akarjuk látni Istent, de rá kell döbennünk arra, hogy Ő lát minket vendégül. Eláraszt ajándékaival, melyekre érdemtelennek érezhetjük magunkat. Isten azonban feltétel és ellenállás nélkül fogad be minket.

Egy újszövetségi példát is említett Péter: Zakeus történetét. Ennek kapcsán rámutatott, Jézus keres bennünket, mert „az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett”. Isten megtalál, formál minket, a küldöttjei leszünk.

Az Oltáriszentségben jelen lévő Jézust egészen közel engedjük magunkhoz, ezáltal az irgalmas Isten misszionáriusává válunk. Az Istennel való találkozások bibliai példáinak bemutatása Szeidel Péter az Oltáriszentség magyarországi tiszteletének 19. és 20. századi történetéről beszélt. Ebben az időszakban nagy szükség volt az Egyház és a társadalom vallásos megújulására. Egyrészt a társadalom nagymértékű szekularizációja miatt, másrészt, mert II. József rendelkezései nyomán a szerzetesrendek és a vallásos egyesületek nagymértékben háttérbe szorultak.

A Központi Oltáregyesületet Trautwein János piarista szerzetes és gróf Cziráky Jánosné alapították 1859-ben. Őt esztendővel később már közel hatezer tagot számlált. Az oltáregyesületi tagok saját hitéletüket helyezték eucharisztikus alapokra, valamint az Oltáriszentség tiszteletének terjesztéséért tevékenykedtek. Emellett anyagi áldozatot is vállaltak azért, hogy a szegényebb templomokat méltó liturgikus felszereléssel lássák el. Az oltáregyesület vezetését 1893-ban Kanter Károly vette át. Ő terjesztette el az egyesületet vidéken is.

A folyamatos szentségimádás valódi forrása és gyűjtőpontja volt a főváros katolikus lelki életének. Az angolkisasszonyok Váci utcai rendházában lévő helyiségeket gyorsan kinőtték, így szükségessé vált egy méltó és az egyesület hivatását jól kifejező épület felépítése. Országos adakozásból és a királyi család támogatásával 1908-ra épült fel az Örökimádás-templom, a hozzá kapcsolódó épület az oltáregyesület országos székháza lett. A II. világháború utáni évekig a templom lelki központként működött: összefogta a százezer tagot számláló oltáregyesületeket, több tízezer lelkigyakorlatozót fogadott. Az Örökimádó Nővérek közössége is aktív részt vállalt a hívek lelkigondozásában.

A háborúban a templom és épületei súlyos károkat szenvedtek. 1950-ben mind az oltáregyesületet, mind az Örökimádó Nővérek rendjét betiltotta a kommunista hatalom. A szentségimádás azonban töretlenül folytatódott a legnehezebb időszakokban is.

Az Örökimádás-templom és a Központi Oltáregyesület élete szétválaszthatatlanul összekapcsolódik. 1990-ben 90 taggal indulhatott újra az egyesület. Célja továbbra is az egyéni és a közösségi szentségimádás terjesztése, az arra rászoruló templomok liturgikus felszereléssel való ellátása, valamint a betegek látogatása. Szeidel Péter hangsúlyozta, a Központi Oltáregyesületnek jelentős szerep jut a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus szervezésében is.

Bókay László/MK